

Markéta Čekanová

Blbý klíče

Vyhrát auto v nějaké soutěži, to chce pořádnou kliku. Anebo je to spíš nějaký podvod. Martin se vždycky klonil spíš ke druhé variantě. Osobně neznal nikoho, komu by osud takhle nehorázně přál. A tak když se sám hlásil do televizní soutěže, v hlavní výhru, auto za milion, vážně vůbec nevěřil.

Pak to ale přišlo! První kolo, druhé, třetí, rozstřel, fanfára – a Martin držel v ruce klíče od auta! Stálo za ním, lesklo se a on měl pocit, že až zhasnou světla ve studiu, produkční mu klíče okamžitě vyrve z ruky, vrazí mu dárkový balíček s fernetem, kafem a bonboniérou a vyhodí ho ze studia. Ale kamery byly vypnuté, světla nesvítla a on pořád držel v rukou klíče od auta za milion. Po gratulacích přišly formality. Auto bylo opravdu jeho!

Kamarádi propadli hysterickému nadšení. Martin každému sliboval, že ho sveze. A plánoval oslavu. Velkolepou. Musí přijít Míra, Roman, Luboš, samozřejmě Hedvika – ale bez Oldy – Monika, Lucka, Tereza, Jana, Radek... napočítal asi dvacet lidí. Všichni se kupodivu nakonec do jeho maličkého bytu vešli, z čehož sousedé nejspíš neměli vůbec radost.

Ráno se Martin probudil na matraci na zemi (Proč jsem nespal na posteli?), obklopen prázdnými lahvemi. Přes židli splihle visela košile, o níž i ve stavu, v němž se nalézal, jasně věděl, že není jeho. Na stole stál kastrol od guláše, který přinesla Monika s Luckou. A z koupelny bylo slyšet tekoucí vodu. Kdo tam je?

Martin se mátožně zvedl. Dobelhal se do koupelny. Bylo tu prázdno. Voda se proudem řinula do vany, jejíž odpad ucpal spadlý ručník. Probral se a vylovil ho. Teprve pak ho napadlo vypnout vodu. Opláchl se, aby přišel k sobě. A začal uklízet.

Po hodině už byt jakž takž vypadal. Až na jednu drobnost: Martin nemohl najít klíče od vyhraného auta! Seděl za stolem, tupě zíral přes zašedlou záclonu do dvora a doloval z děravé paměti, kde je mohl nechat.

U Hedviky! Jasně! Doprovázel ji domů. Olda tam nebyl. Milovali se. Bylo to úžasné – než se Olda vrátil. Martinovi se vybavilo, jak rychle sbírá svršky z podlahy, hází je z okna a šplhá po hromosvodu z prvního patra paneláku. Buď vypadly v ložnici nebo jsou pod oknem. Vytočil Hedvičino číslo.

„Prosím?“ ozval se ve sluchátku mužský hlas. Olda. Martin polkl a polil ho studený pot.

„Je doma Hedvika?“

„Kdo volá?“ Bylo možné, že ho Olda nepoznal po hlase? Martin měl pocit, že skoro kokrhá, tak to možné bylo.

„Martin. Čau.“

„Hedvika se koupe,“ řekl Olda a Martin měl dojem, že ho tím záměrně týrá. Představil si Hedviku ve vaně plné pěny, jak se pomalu myje... A pak si

vzpomněl, proč vlastně volá.

„No co jí chceš?“ ptal se Olda skoro našťavaně.

„Vlastně ... totiž ... ztratil jsem klíče od auta, tak jestli je náhodou nenašla.“

„Myslíš, že chodí po městě a sbírá ztracený klíče?“ zasmál se Olda. Vtom Martinovi došlo, že Olda nejspíš neví, že on vyhrál nějaké auto a že se to včera oslavovalo a že tu Hedvika taky byla.

„No jo. Asi je to pitomost,“ hlesl jako idiot. „Čau.“

Za pět minut mu napsala SMS: „PITOMCE. OLDA NEVEDEL, ZE JSEM VCERA NEKDE BYLA! JECEL JAKO POMINUTEJ. A TVY BLBY KLICE NEMAM.“

Blbý klíče...

Martin listoval paměti dál. Mezi alkoholem vyleptanými kaňkami vydoloval další střípek z uplynulé noci. Taxík. Jel od Hedviky taxíkem! Tam mu mohly vypadnout. Zavolal na dispečink a ochotné paní všechno vylíčil.

„...asi jsem je ztratil v autě. Nepřinesl je k vám nějaký řidič?“

„Ne, sem nikdo žádné klíče nepřinesl.“

Martin vzdychl.

„Počkejte, pane. Ale já tu ve výkazu žádnou jízdu mezi druhou a půl třetí nemám. Říkáte z Liberecké ulice do Vrchlického? Ne. Tou dobou po téhle trase nikdo nejel.“

„To je divné,“ zavrtěl hlavou. „Ale kdyby vám přeci jen někdo ty klíče přinesl, tak mi dejte vědět.“ A nadiktoval dispečerce své číslo.

Za půl hodiny telefon zazvonil. Volal taxikář.

„Tak vám pěkně děkuju, chlape. Žádný klíče jste u mne neztratil. A kdybyste je ztratil, tak bych vám je stejně nevrátil. Vysral bych se na vás, idiote! Já tu vaši jízdu neměl vykázanou a teď mám průser. Kvůli vašim blbějm klíčům, na který si nedovedete dát pozor!“ Prásk.

Martin čučel z okna na ulici na své zaparkované auto za milion, do kterého pravděpodobně už nikdy nenastoupí, protože nikdy už nenajde klíče, které někde probendil na oslavě toho, že má auto za milion. Připadal si jako idiot. Napadlo ho, že je to vlastně celkem logické. Neznal nikoho, kdo by někdy vyhrál v soutěži auto. Jemu se to stalo. To není normální. Normální je, že to auto má, ale nemůže do něj. Spravedlivý trest. Blbý klíče.

Zvonek.

„Ahoj, Martínku!“ máma se usmívala jako sluníčko a vrhala se synovi kolem krku. Táta třimal v ruce láhev. (Ne, proboha, chlast ne!)

„Tak kam nás svezeš?“ halasili. Martinův pocit, že je naprostý idiot, se zdvojnásobil. Vzpomněl si, že se s rodiči domluvil, že je vezme na sobotní odpolední výlet...Bez klíčů s nimi může tak akorát dojet tramvají na konečnou.

Telefon. Monika.

„Čau. Čekám, kdy přijdeš.“

„Co kdy přijdu? Kam?“

„No ke mně.“

Chtěl se zeptat, proč by měl chodit v sobotu v poledne ausgerechnet k ní, ale v poslední chvíli se radši zeptal opatrněji:

„To mám?“

„No já bych řekla, že určitě. Pro ty klíče.“

„Klíče?!?!?!?!?!?!“

„No od toho auta, ne? V noci, když jsme načínali jubilejní desátou
flašku, jsi mi je dal. Abys měl jistotu, že nebudeš chtít řídit opilej.“

Blbý klíče...